

L'entrevista
Miquel Illescas Gran mestre internacional d'escacs

Antoni Castellà

“Els grans genis acostumen a ser gent rara”

Quins valors aporten els escacs a una persona?

Per una banda tenen els valors intel·lectuals de potenciació de la memòria, capacitat d'anàlisi i organització. També ajuden a la formació de caràcter, a la presa de decisions, això que està tant de moda ara en el món empresarial, i finalment ajuden a la formació de valors. Els nois aprenen a respectar unes regles de joc i els rivals.

La societat passa per una crisi de valors?

Clarament. Avui preguntes a un noi què vol ser de gran i et diu que vol guanyar diners. Això no és una feina, però és el que interessa. Hi ha una crisi clara, estem vivint un capitalisme salvatge. Tant guanyes, tant vals. Tot és consumir i activitats com la música, l'art o els escacs podrien contrarestar aquesta tendència tan materialista.

¿Un jugador d'escacs sap decidir millor el camí a seguir en una situació complicada?

Els escaquistes som grans experts en la presa de decisions i fem servir eines analítiques que després poden ser útils en altres camps. Vaig fer una conferència a candidats a comissaris de l'Escola de Policia de Catalunya i després m'explicaven que havien resolt casos d'assassinats amb mètodes que jo els explicava com a mètodes escaquistes.

¿Una partida d'escacs pot arribar a ser una obra d'art com una pintura o una escultura?

Quan juguem fem una obra única perquè pràcticament no hi ha dues partides iguals, però les partides més perfectes ja les han jugat els Capablanca, Kaspàrov o Fischer. En els escacs hi ha moments artístics i creatius, però penso que la música, la pintura o la literatura són més riques en aquest aspecte.

Es pot trobar la felicitat en una partida?

Sens dubte. Quan jugues desconnectes dels problemes de la feina, de les penúries de la vida i molta gent se sent realitzada. Fer una bona partida o resoldre un problema és una satisfacció intel·lectual fantàstica. En aquest sentit sí que et pot donar la felicitat i fer-te la vida una mica més agradable.

¿És un esport una activitat on vostès es passen cinc o sis hores asseguts davant d'un tauler?

Els escacs estan estructurats i considerats a nivell mundial com a esport. Tenim uns sistemes de tornejos i rànquings igual a la majoria d'esports. Ara, em dius, són un esport? Bé, igual com ho és la vela, el tir amb arc, els bitlles, el billar, el bridge o el mateix golf, on d'ac-

FRANCESC MELCION

PERFIL Miquel Illescas (Barcelona, 1965) és gran mestre internacional d'escacs i programador informàtic. Junta-ment amb Medina i Pomar, és el jugador que ha guanyat més vegades, set, el Campionat d'Espanya. Ha sigut entrenador del campió del món Vladímir Kràmnik i assessor de l'equip tècnic de la màquina d'IBM Deep Blue. En les dues ocasions es va imposar a Garrí Kaspàrov. També és director d'EDAMI, l'Escola d'Escacs Miquel Illescas, que té la seva seu a Gràcia.

tivitat física no se'n fa gaire i on preval més l'habilitat del swing i la precisió a l'hora d'embocar la pilota al forat.

Si els polítics juguessin als escacs...

La gestió pública tindria més lògica, no seria tan caòtica com és ara. L'objectiu primari dels partits polítics ha passat a ser mantenir-se al poder, i el segon és governar i fer-ho bé. Si juguessin als escacs, els polítics serien una mica més eficients i més honestos.

¿En els escacs hi molts maniàtics i excèntrics, o és que quan hi ha algun cas es magnifica?

M'inclino més per la segona possibilitat. Els grans jugadors intenten guanyar la lluita psicològica i fan justament les coses que saben que més molesten el rival. Aquestes manies es donen més en els enfrontaments llargs com els de Spasski-Fischer o Kaspàrov-Kàrpov. En totes les activitats una mica introvertides el clàssic savi despistat, els grans genis, acostumen a ser gent rara.

Què li sembla que Ivantxuk jugui vestit amb el xandall del Madrid?

Suposo que ho fa perquè s'hi troba còmode. Ivantxuk és un tio molt curiós i li importa poc el que pensi la gent. Recordo un cop, a Linares, que normalment anava amb roba esportiva però el dia que jugava amb Kaspàrov una partida decisiva es va presentar vestit impecablement. Quan Kaspàrov el va veure va dir: "Mare meva, l'hem cagat". I va guanyar Ivantxuk.

Qui juga millor, l'home o els ordinadors?

Aquest debat va tenir el seu punt culminant el 1997, a Nova York, quan Deep Blue va guanyar Kaspàrov. A partir de llavors el domini de les màquines ha augmentat. En

“Si els polítics juguessin als escacs serien més eficients i més honestos, i la gestió pública tindria més lògica”

partides ràpides no hi ha res a pelar i la màquina guanya gairebé sempre. Ara bé, en partides més lentes encara hi ha marge perquè els millors jugadors del món puguin competir amb les màquines.

Quan Kaspàrov va perdre amb Deep Blue es va queixar que el superordinador feia jugades massa humanes...

Quan vaig analitzar el joc de Kaspàrov per trobar punts febles no en vaig trobar cap. És un geni, però una mica prepotent. Es creu que ho sap tot i si hi ha alguna cosa que no entén o no veu clara pensa que no pot ser real. Vam implementar a la màquina unes rutines de càlcul i avaluació molt similars al procediment humà, per tal que no fos tan previsible i de tant en tant fes alguna genialitat. I això és el que va tornar boig Kaspàrov.

Què és més complicat, programar un superordinador o ser l'ajudant d'un campió mundial?

Per a mi va ser més difícil treballar amb Kràmnik perquè a les parts tècniques cal afegir-hi les emocionals, humanes del jugador, que en el cas de la màquina no hi són. Amb la màquina tot és més senzill.

EN SÍNTESI

L'aigua, sense trampes

Marçal Sintès

He estat aquests dies recorrent la Segarra, l'Urgell i l'Anoia, i els camps de cereals estan secs o quasi secs.

Només si en els pròxims dies plougués els que encara verdegens podrien revifar i salvar-se una part de la collita. La sequera representa per a aquestes zones, per al conjunt del país i, en especial, per a Barcelona i la seva àrea metropolitana un problema molt greu. Tanmateix, el govern Montilla insisteix a no abordar-lo amb la seriositat que mereix. Després de negar davant el Parlament que es planegés transvasar a Barcelona aigua del Segre (que és el mateix que transvasar-la de l'Ebre) i de fer l'orni sobre les misterioses estaques aparegudes a Prats i Sansor, ara sembla que s'admet que sí que n'hi haurà, de transvasament. També es recorrerà, potser, al minitransvasament de l'Ebre per abastar Barcelona. Oimés: s'enviaran vaixells a buscar aigua d'allà on s'ha jurat i perjurat no voler-ne, és a dir, del Roine. El tripartit se sent incòmode perquè es veu obligat a adoptar plantejaments que rebutjava de forma cridanera i demagògica quan era a l'oposició. És el mateix que li passa, per cert, en tants altres temes. No es pot donar a entendre, d'altra banda, que la falta d'aigua és un problema conjuntural, puntual. Si fos així, ¿per què el govern de la Generalitat insisteix dia i nit que cal una nova "cultura de l'aigua"? o ¿per què aposta per construir plantes dessalinitzadores? Cal seriositat, no fer trampes, examinar els problemes sense apriorismes ideològics o partidistes i estudiar serenament les diferents alternatives. Mentir, amagar informació, no explicar quines intencions es tenen i, en definitiva, evitar el debat rigorós constitueix una autèntica i culpable irresponsabilitat.

m.sintes@hotmail.com